

svojo ost, in ni več tajno, da ima nalogo kapelana pognati iz Ječmenovega laza. Vede-remo!

Najprej je dokazoval z diplomatično točnostjo v postavah, da jaz nimam pravice zastopati župnika v njegovi odsotnosti pri sejah krajnega šolskega sveta. Ali okrajni šolski svet mu ni pritegnil. Nato me je naznanil na okrajni šolski svet, da rušim šolski red, češ da ne naznanjam, kadar sem zadržan priti v šolo. Šolski svet mi je poslal to pritožbo, češ da se opravičim v dveh dneh. Ko pa sem odgovoril s povratno pošto, doposlali so jo gospodu učitelju, da se izjavi, a dali so mu osem dnij odloga. Res lepa nepristranost! Odkar so očka župan dožupanili, prevzel je učitelj nalogo, da jaše birokratskega konja! Toda tudi pred birokratizmom me ni strah. Ti gospodje imajo pač dovolj koristnejšega dela, kakor kapelanom noge izpodbijati.

Napravili so nekaj kmetov, oziroma so jih nalagali, da so podpisali pooblastila advokatu, da toži mene radi žaljenja časti. Čudno to! Dotični kmetje pa o tem nečejo ničesar vedeti ter pravijo, da so le podpisali pooblastila, da dobé odškodnino za pot, ki so jo napravili k sodišču zaradi neke druge tožbe. Stvar je čimdalje zanimivejša. Bodi! Bo vsaj ovekovečena v uradnih aktih poštenost teh ljudij. Toda ne še samo to! Gospod kolega v šoli tudi vestno pazi, kaj pridiguje gospod kapelan, dasi sam nima navade poslušati božje besede. Nedavno so žandarji popraševali, kaj je pridigoval kapelan, gospod učitelj pa je poslal spomenico na samega škofa, češ da ga jaz preganjam, ker

sem v svoji opravičbi navel tudi nekaj podatkov, ki slikajo gospoda učitelja vse drugačnega, kakor se sam opisuje. Vsekako se napoveduje dolga vojska, in kdo ve, kdo se povrne z lovorjevim vencem iz bitke, ki ima trajati še nekaj mesecev? Jaz sem hladen in nimam druge zavesti, kakor da sem vselej postopal pravilno in da imam večino ljudstva za sabo.

Kaj ne, ljubi moj, kako različni sta poezija in proza, kako vse drugače se bere o idealih in kako vse drugače se snuje v praktičnem življenju! Ali dasi je toliko prevar, dasi je toliko zlobnosti med ljudmi, vendar ideali ostanejo ideali, in če bi svet še tako preplel nizki materijalizem, idealov ne bo nihče spravil s sveta. In če bi jih, pa jih je treba zopet ustvariti. Zvezda ohrani vedno svojo svetlobo, solnce sije vedno jednako, naj vremenski preroki še tako modrujejo in v pratiko sedaj solnce, sedaj dež postavljajo.

Kakor vidiš, je današnje pismo osebno; nisem mogel zakriti svojega srca. Clovek je pač clovek! Nemirni duh ga vodi in giblje. Navdušeno hiti proti jasni zvezdi svojega smotra. Toda pridejo težave, pot mu zastavijo nasprotniki ter ga potisnejo v stran, da za hip izgubi svojo zvezdo izpred očíj. Pogum mu upade. Pa kmalu se zopet zavé in z novim pogumom začne delo za svoj vzor.

Želim Ti, da skoro popolnoma okrevaš, da srečno prebiješ pred durmi prežeči izpit ter se povrneš v domovino zdrav in srečen!

Tvoj

vedno udani
Krešimir.

Srcu.

O srcé, zakaj vzdihuješ,
Kaj ponoči samo čuješ,
Ko vesoljni spava svet?
Ran pozabi v dnevnih bojih,
V prsih se umiri mojih
In zaspí pokojno spet!

Nékdaj so te v noči tihi
Snà ljubili sladki dihi;
Zdaj bediš, srce. O znáj!
Ker v samoto me zaganjaš,
Ker preveč po dnevi sanjaš,
Sanjati ne moreš zdaj.

Anton Medved.